

יא

החיים

אשרינו מה טוב חלקינו

לפעמים יתכן שירגיש האברך שאינו רואה אף סימן של הצלחה, הוא עצמו אין לו במה להתחזק, כבר ברור לו שגדול הדור הוא לא יהיה, ואינו רואה סימן ברכה, במה יתחזק אדם לעת כזאת.

העצה בשעה כזו, היא הבחירות בגדל הזכיה והמעמד להיות 'בן תורה' הנמנה על שבט הלוי, לגיונו של מלך. וכמו כן, צריך לזכור גם בגדל המעמד של בן תורה, כמו שאמר מרן הר"מ מקוברין זצ"ל, שהגרוע מכל, כאשר בן המלך שוכח שהוא בן המלך, ומסיח דעת מן המעמד המיוחד שלו. ענין זה, אמור גם לגבי בן תורה. עצם העובדה, שעזר לו השי"ת להיות תורתו אומנותו, מעניקה לו מעמד רם ביותר, אשר בדורות קודמים, היו צריכין למסור את הנפש על כך. הריהו צריך להכיר, במעמד רם זה.

החיים

וברגע שרואה את הלימוד כתפקידו בחיים, שוב אין זה נמדד אצלו, בקנה מדה של הצלחה יותר או פחות, וגם אם בתקופות מסוימות הוא עובר מצבים קשים, ואינו רואה סימן ברכה בתלמודו, כיון שיודע את חובתו בעולמו, ומרגיש בפועל את גודל אושרו בכך שזיכהו השי"ת ונתן לו את האפשרות לישב על התורה, איננו מושפע מקשיים חולפים.

נתיבות שלום, קובץ שיחות למשמרה ראשונה

יב

המדה הנכונה עד מתי צריך אברך ללמוד בכלל פעם (בערך בשנת תשנ"א-נ"ב) כשבאתי לירושלים מניו יארק נכנסתי אל הפני מנחם זצ"ל בביתו (לפני שנעשה אדמו"ר), ובקשני לשבת, שאל בשלום

משפחתי והדגיש על שלום בני הבכור בערל נ"י, ועניתו שלומד בכולל, ושאלתי, מהו המדה הנכונה שאברך ממשפחת בעה"ב ילמוד בכולל, ומתי צריכים לחשוב להתחיל לעסוק. אמר לי בזה הלשון (כפי זכרוני):

אספר לך עובדא, בכולל שפת אמת היו משלמים לאברכים רק שנתיים, והי' אברך א' חשוב מאוד

מבני עליה שכשנגמרו השנתיים ואמרו לו שמפסיקים לשלם, ביקש שידונו על המשך התשלום, ואני (הפ"מ) הלכתי לדיון מטעם הישיבה. ובעת הדיון, שאלו מי ומתי תיקנו תקנה זו שלא ישלמו יותר משנתיים, ולא ידעתי התשובה לזה, הלכתי למשרד הישיבה והיפשתי בכתבים הישנים, ומצאתי מכתב מאבי זצ"ל [האמרי אמת] משנות תר"פ, שכתב להנהלת ישיבת שפת אמת "נכון שתייסדו כולל עבור אברכים שילמדו שנה או שנתיים אחר החתונה, ואחר כך ילכו לעסוק, כי כל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה" עכ"ל (בערך), וכשהבאתי את המכתב לדיון, החליטו שנשלם להאברך עוד ששה חדשים מעבר לשנתיים. וכשבאתי לאחי הבית ישראל זצ"ל אמר לי, שהכולל ישלם ששה חדשים, ואני (הב"י) אוסיף תשלום לעוד ששה חדשים מכספי, והוסיף הבית ישראל, פעם הי' די שנתיים, היום צריכים לכה"פ ארבע – חמש שנים.

המלקט (יתכן שהנוסח קצת לא מדויק)

יג

יתרון האור מן החושך

ובעיקר לזכור מה שכתב החזון איש זצ"ל, שבחור צריך לזכור, ההבדל הגדול והנורא, בין חיים של תלמיד חכם, שזהו האושר הכי גדול, ובין חיים של ע"ח, שזהו האסון הכי גדול.

מכתב מהג"ר זאב צ'צ'יק זצ"ל, תורת זאב